

ET NYT SAMMENHOLD

**KONSERVATIV FORSVARS-
POLITIK ER BLEVET
MODERNE IGEN**

LEDER SIDE 4-5

**MED KRIGSFLYGTNINGE PÅ
KOMMUNEGRÆNSEN MÅTTE
KIÆR TÆNKE KREATIVT**

REPORTAGE SIDE 6-7

**"HVIS ET LAND IKKE HAR
SIN EGEN HÆR, SÅ HAR DET
ET ANDET LANDS"**

KRONIK SIDE 14-15

Politisk HORISONT

Ansvarshavende redaktør: Søren Vandsø

Redaktør: Anders Egedal

I redaktionen: Filip Lauritzen, Jens Holmberg,
Mads Piil Clausen, Albert Konrad Aabo Jensen,
Jeppe Frank Christensen, Frederik Holmberg,
Lucas Johansen, Klara Høyer Bentsen og
Christian Pille Mogensen

Fotograf: Rasmus Barsøe og Jakob Melgaard

Layout: Degn Grafisk

Tryk: Degn Grafisk

ISSN
1395-9778

EUROPA
hævn

Politisk Horisont
Det Konservative Folkeparti
Christiansborg, 1240 København K
ph@konservative.dk

Det Konservative
Folkeparti

For dig og for Danmark

INDHOLD

03 Siden sidst

04 Konservativ forsvarspolitik er blevet moderne igen

06 Med krigsflygtninge på kommunegrænsen måtte Kiær tænke kreativt

08 Marcus Knuth var allerførst med plan for nabo-hjælp til ukrainere

11 Putins kugleregn blev startskuddet til deres egen indsamling

12 Et stærkere forsvar kalder også på flere værnepligtige

13 Det er på tide at vinke farvel til forsvarsforbeholdet

14 "Hvis et land ikke har sin egen hær, så har det et andet lands"

16 Søren Pape: Man vinder ikke folks respekt ved at råbe og skrig

22 Attentatforsøg med wienerbrød og et umage politisk par

24 Tre anekdoter: Mød dronningen bag lukkede døre

27 Krydsord

Siden sidst

Dialogen mellem Det Konservative Folkeparti og **de ukrainske søsterpartier** er tæt - specielt i denne tid. På billedet sidder Søren Pape og har en samtale med tidligere vicepremierminister Ivanna Klymush-Tsintsadze fra det ukrainske søsterparti, Europæisk Solidaritet, om, hvordan Danmark kan hjælpe ukrainerne i deres kamp for fædrelandet.

Med sine mange års erfaring som udenrigsminister har den konservative nestor Per Stig Møller som altid gode og interessante perspektiver på **international politik**. Derfor tilbragte den konservative EU-ordfører, Katarina Ammitzbøll, en søndag i privaten hos Per Stig Møller, hvor krigen i Ukraine blev vendt, og noter blev flittigt skrevet ned.

I det konservative bagland finder man en **politisk analytiker af første rang**. 80-årige Hanne Raffnsøe vandt tidligere på året TV2 News-programmet Besserwissernes seerkonkurrence. Hanne Raffnsøe, der har været medlem af partiet i 50 år, overgik med sine 12 ud af 15 rigtige svar sågar den bedste politiske kommentator, Lars Trier Mogensen.

2022 har allerede været begivenhedsrigt for Knud Erik Langhoff. Ikke bare kunne han iklæde sig borgmesterkæden som Koldings nye førstemand fra årsskiftet. Den konservative borgmester fik også æren af at holde en **fødselsdagstale for kronprinsesse Mary**, som besøgte en udstilling på museet Koldinghus i anledning af, at hun fyldte 50 år.

Op til kommunalvalget sad en gruppe unge samlet til et lokalpolitisk arrangement i Tejn Havn og fandt ud af, at de deler interesser og visioner for ungdommen på Bornholm. Kun to uger skulle der gå, før de unge igen var samlet til en stiftende **generalforsamling i Rønne**. Således er KU igen klar til at kæmpe for konservative værdier på øen.

Ved årsskiftet takkede en mangeårig konservativ profil af i lokalpolitik. **81-årige Per Tærbsbøl**, der siden 1974 har siddet i Helsingør Byråd og mellem 1994 og 2009 kunne kalde sig borgmester, valgte ikke at genopstille til byrådet ved valget i november. Udover sin lokalpolitiske karriere sad Tærbsbøl også i Folketinget fra 1990 til 1994.

KONSERVATIV FORSVARSPOLITIK ER BLEVET MODERNE IGEN

Søndag den 6. marts i år vil for altid stå tilbage som en dag, jeg aldrig glemmer. Det var dagen, hvor vi bevægede os væk fra at være et land, der beder andre om at beskytte os – og hen imod at være et land, der fuldt og helt indgår i et fællesskab, hvor vi beskytter hinanden. Det nationale kompromis om at bruge to procent af BNP på Forsvaret – og 18 milliarder kroner mere om året, når det er fuldt indfaset – er intet mindre end historisk for dansk sikkerhed.

Men det er også historisk for vores parti. Vi havde gerne set, at vi nåede de to procent af BNP før 2033, men det var ikke muligt at få flertal til vores forslag. Læg dertil, at Forsvarskommandoen i et svar til os har skrevet, at ”det er Forsvarskommandoens anbefaling, at der arbejdes med en 10-årig forligsperiode, således at den fulde indfasning tidligst sker i 2033.”

Siden vores partis stiftelse har forsvarssagen været en mærkesag, og den første søndag i marts fik vi så en af vores største forsvarssejre i vores 106 år lange partihistorie. Omsider vil Danmark leve op til forpligtelserne i vores NATO-fællesskab. Vi kommer fremover til at betale fuldt og helt for forsikringen, så vi har den, hvis vi får brug for den. Og betale, det skal vi. For fred og frihed er ikke gratis.

Vi har brug for at styrke vores forsvar med to procent af BNP, leve op til vores NATO-forpligtelse og udtræde af vores forsvarsforbehold i EU. Det har vi, fordi Europa er blevet angrebet, og fordi dansk forsvar ikke er stærkt nok. Situationen bekræfter, at vi er dybt afhængige af vores

alliancepartnere. Både i Europa og NATO. Derfor skal vi tage større ansvar for vores egen sikkerhed. Både for vores allieredes skyld og for vores egen skyld.

Trumps ord på sin plads

Selvom vi i årevis har argumenteret for et stærkere forsvar, så startede debatten først for alvor i 2016. Dengang gik der et ramaskrig igennem Europa, da Donald Trump udtalte, at USA med ham som præsident ikke automatisk ville forsvare et europæisk land under angreb, men først ville kigge på landets bidrag til alliancen. Det var hårde ord, men også helt på sin plads. Det burde ikke komme som en overraskelse, at alle skal levere sit til samarbejdet.

Men det var langt fra første advarsel fra amerikanerne. Vores egen udenrigsminister i Schlüter-regeringen fik på skoleskibet Danmark i 1985 påskrevet af USA's daværende udenrigsminister, George Schultz, at hvis alle europæiske lande opførte sig som Danmark, så ville vi ikke have nogen alliance. Han mindede også om, at USA allerede var kommet Europa til hjælp i to verdenskrige og advarede om, at de europæiske lande ikke uden videre kunne regne med, at USA for tredje gang ville komme os til undsætning, hvis de europæiske lande førte en politik som Danmark.

1980'ernes forsvarspolitiske lavpunkt var ikke et resultat af konservativ politik. Det Konservative Folkeparti har altid været garant for et stærkt forsvar. Forsvarets parti, kan man kalde os. Nej, den

pinlige forsvarspolitik i 1980'erne var en konsekvens af den såkaldte fodnoteperiode, da et alternativt flertal gang på gang nedstemte Firkloverregeringen, hvorefter Danmark flere gange måtte meddele vores allierede, at vi gerne ville nyde godt af Atlanterhavspagtens beskyttelse – men ikke ønskede at levere den nødvendige modydelse.

Fodnotepolitikken påførte Danmarks anseelse i NATO alvorlig skade, og fra et konservativt synspunkt vil den periode altid stå som en skamplet på Danmarks historie. Den æra blev afsluttet i 1988, da Poul Schlüter udskrev valg, efter Det Radikale Venstre sammen med Socialdemokratiet igen sendte regeringen i mindretal på udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Baggrunden var, at det alternative flertal direkte ville spørge amerikanske skibe, der bevægede sig ind i dansk farvand, om de var atombevæbnede.

Det var et klart opgør med den forståelse, der var mellem landene i forsvarsalliancen, og et alvorligt brud på solidariteten i NATO i den højspændte situation, verden befandt sig i. Der var kold krig i Europa, og Socialdemokratiet ville hellere bruge krisetiden på at stikke en kæp i hjulet på Firkloverregeringen. I dag er Socialdemokratiet heldigvis blevet klogere. Som Mette Frederiksen sagde ved Poul Schlüters bisættelse sidste år, sikrede Schlüter en stærk opbakning til NATO, da ”andre snublede”.

Nu bakker et flertal i Folketinget op om, at Danmark skal leve op til sine forpligtel-

ser og investere to procent af BNP i vores forsvar. Det kan vi som parti med rette tage vores store del af æren for. Vi er altid gået til forhandlinger på forsvarsområdet med det mål, at Forsvaret skulle gives et substantielt løft. Og vi har oftest stået alene med de høje målsætninger, når dansk forsvarspolitik har skullet diskuteres.

Det selvom sikkerhedssituationen i Europa ikke har ændret sig fra den ene dag til den anden. Putins brutale fremfærd er både gået ud over Georgien i 2008 og Krim-halvøen i 2014. Det var bl.a. derfor, at vi i 2016 blev smidt ud af forsvarsforliget, da vi krævede, at der skulle købes flere kampfly ind, end hvad forligskredsen ønskede. Allerede dengang var trusselsbilledet skærpet, og Folketingets resterende

partier ville ikke være med til at investere i tilstrækkeligt mange kampfly.

Alle skal yde til alliancen

I det seneste forsvarsforlig fik vi så endelig givet Forsvaret et pænt løft, og budgettet for 2023 blev hævet fra 21 milliarder kroner til 26 milliarder kroner. Det var det første løft af Forsvaret i årtier. Og nu er vi klar med endnu et løft på en trist og alvorlig baggrund med krigen i Ukraine.

Ruslands aggressive udenrigspolitik og oprustning langs NATO's østlige flanke har længe vakt bekymring. NATO må nødvendigvis have en stærk tilstedeværelse i Baltikum, og dér skal Danmark være med. NATO er hjørnестenen i vores forsvar og sikkerhed, og Danmark skal være i stand

til at overvåge og forsvare sin nationale selvstændighed, ligesom vi skal være parate til – og derfor også i stand til – at stå side om side med vore venner i NATO, når det brænder på ude i verden. I kampen mod terrorisme kan Danmark ikke stå alene.

Venstre fløjen har misforstået en central ting ved alliancesamarbejdet. Det går ikke ud på at yde mindst muligt. Det handler om, at alle yder sin del. Når vi har foreslået at opruste Forsvaret, er det blevet kaldt vanvittigt, dødsensfarligt og helt ude af proportioner. Nogle gange skal man blot vente længe nok, før noget bliver moderne igen. En søndag i marts blev det konservativ forsvarspolitik.

MED KRIGSFLYGTNINGE PÅ KOMMUNEGRÆNSEN

måtte Kiær tænke kreativt

Det første, man bemærker, når man drejer ind på gårdspladsen til Bøgehøjgård, er stilheden. Med sin placering i udkanten af Hornbæk, langt fra havnen og handelslivet, er bus 347 den eneste tilbagevendende kilde til støj, når den én gang i timen triller forbi mod Helsingør. En skærende kontrast til, hvad stedets beboere kommer fra.

Bøgehøjgård er et nedlagt plejehjem. I midten af gårdhaven står en flagstang, hvorfra dannebrog plejede at vaje over samfundets ældste, men den står nu afklædt tilbage. Var det ikke for de små ukrainske plastikflag, der nu har afløst de rød-hvide farver og står plantet i bedene foran hovedindgangen, skulle man tro, at stedet var ubeboet.

Men det er kun stilhed før stormen, fortæller Helsingørs konservative borgmester, Benedikte Kiær, da hun møder

Politisk Horisont på Bøgehøjgård en forårsdag i midten af marts. De seneste dage har kommunen arbejdet i døgn drift for at få den gamle bygning omdannet fra corona-isolationsværelser til hjemsted for krigsflygtninge fra Ukraine.

"Lige nu er der kun 30 beboere. Men der kommer en ny bus i aften, som vil trække antallet op på godt 100. Det ændrer sig hele tiden – også fordi vi løbende får ukrainske familier, der har boet i private hjem," lyder det fra borgmesteren, der allerede har måttet se den første prognose blive justeret:

"I sidste uge regnede Udlændingestyrelsen med, at vores kommune ville få lidt under 200 ukrainske flygtninge. Som situationen er lige nu, forventer vi at skulle modtage op mod 1.000," siger Benedikte Kiær.

En dreng i en rød hættetrøje kommer gående rundt om bygningen. I hænderne har han to plastiksække med haveaffald, som han sætter under et halvtag. På vej tilbage kigger han nysgerrigt på borgmesteren. Lidt efter dukker han op igen med en skovl og en kost og forsvinder ind ad hoveddøren.

"De er allerede godt i gang med at tage ansvar for stedet. En af kvinderne, som var med den første bus, spurgte som det allerførste om internet og arbejde. Internet, fordi hun skulle have kontakt til sin familie i Ukraine, og arbejde, fordi hun ville have noget at foretage sig," bemærker Benedikte Kiær.

Stedets leder viser indenfor. Hun har normalt sin gang på jobcenteret i kommunen, men man har været nødt til at tænke alternativt for at få Bøgehøjgård

gjort indflytningsklar til de ukrainske flygtninge, som med meget kort varsel begyndte at ankomme første weekend i marts.

”I sidste uge var flere af kommunens embedsfolk ude og hjælpe til. Så der var ansatte i skjorte og slips, der tog fat sammen med vores ejendomsfolk og fik samlet senge og sat reoler op,” fortæller Benedikte Kiær og tilføjer:

”Og så er der alle de frivillige. Det har været overvældende at opleve, hvor velvilligt civilsamfundet har engageret sig i at hjælpe de flygtninge, som kommer. Vi vælter os i donationer, og her på Bøgehøjgård er der tilknyttet 35 frivillige, der i skiftende hold hjælper til med stort og småt. Det var umuligt uden dem,” siger hun.

Familie selv flygtet

Benedikte Kiær hilser på både flygtninge og frivillige, inden hun går ind i spisestuen, hvor tre ukrainske kvinder er ved at rydde af de lange borde. En af kvinderne kommer over med to tallerkener med wienerbrød og croissanter. Hun siger ikke noget, men sender et smil, som på én gang er både taknemmeligt og undskyldende.

Selvom kvinderne lige er flygtet fra en krigszone, har de allerede fået sat skik på køkkenet. De har lavet madplaner og fordelt arbejdet i køkkenet mellem sig. Og det er netop også formålet, at de selv skal tage ansvar for hverdagen, indtil særloven falder på plads, og ukrainerne får opholdstilladelse, slår borgmesteren fast.

”Lige nu er de her jo kun på et turistvisum i 90 dage. Men ligeså snart særloven er vedtaget, og de har fået opholdstilladelse, skal de voksne ud på arbejdsmarkedet og børnene i skole og ud blandt andre børn,” siger hun.

Selvom der kort tid efter Putins invasion af Ukraine danner sig et politisk flertal for at lave en særlov for ukrainske krigsflygtninge, har lovarbejdet haft svært ved at følge med virkeligheden. Faktisk har Benedikte Kiær været nødt til at tænke kreativt for at nå i mål.

”Vi modtog tidligt et brev fra Udlændingestyrelsen, som varslede, at der var flygtninge på vej. Vi ved også, at der er lovgivning på vej, men vi har ikke haft mulighed for at vente. Når bomberne falder, og der er krig i Europa, så er vi nødt til at handle hurtigt,” siger hun og uddyber:

”I princippet kunne jeg godt læne mig tilbage og vente på særloven, og at

Udlændingestyrelsen sendte flygtningene til os. Men det er et spørgsmål om mennesker i nød,” siger Benedikte Kiær og begrundet:

”Jeg kan ikke få mig selv til at sige til de ukrainske flygtninge, som kommer hertil med busser, og som er blevet jaget fra deres hjem, at de må blive siddende i bussen og bare køre rundt i uendelighed. De skal jo være et sted,” siger hun.

Derfor så Benedikte Kiær ikke andre muligheder end at handle og gøre Helsingør Kommune klar til at modtage de ukrainske flygtninge. Både fordi det ifølge hende var det rigtige at gøre, men også fordi hendes egen familiehistorie er rundet af flugt fra krig og hjælp fra nabolande.

”Min far, som i dag er 93 år, og hans tvillingebror flygtede sammen med min bedstemor til Sverige under Anden Verdenskrig. Min bedstemor var modstandskvinde og måtte på et tidspunkt flygte over stok og sten. Svenskerne tog imod dem med åbne arme. Så det virker helt naturligt for mig, at man hjælper i nærområderne,” siger hun.

Plads til barndom

Fra bordet kan man se ud i gårdhaven, hvor en række donerede børnecykler står opmarcheret ved siden af en træbænk. En dreng cykler i ring på de brolagte stier, der omkranser det vinternøgne buskads. Han ligner til forveksling et hvilket som helst andet barn i Danmark, der rastløst cykler rundt på en villavej.

”Vi gør, hvad vi kan for at give børnene en ordentlig tilværelse, mens de er midlertidigt på Bøgehøjgård. Vi har netop købt sådan nogle klistermærker med det kyrilliske alfabet, som man sætter på danske tastaturer, så de unge kan bruge vores computere og modtage fjernundervisning hjemmefra,” siger Benedikte Kiær.

Borgmesteren fortæller, at kommunen er i fuld gang med at gøre klar til, at de mindste børn kan komme i kommunens daginstitutioner og de større i skole, inden hun fremviser et legeværelse fyldt med doneret legetøj.

Gavmilde borgere

Når man kigger ind i det tilstødende lagerrum med tøj, står det klart, at borgerne i Helsingør Kommune også har været særdeles gavmilde med tøjdonationer. Rummet er spækket med alt fra sko til vinterjakker. Drengen i den røde hættetrøje fra tidligere kommer ind med sin mor. Han er færdig med at feje blade.

Drengen prøver en ternet jakke. Den er lidt for stor, men han ser ud til at være godt tilfreds. Benedikte Kiær smiler og vender sin tommelfinger opad. Drengen finder sin mobil frem og taster en sætning på ukrainsk ind i et oversættelsesprogram. ”Må jeg beholde den,” står der.

”Ja, det hele er til jer,” siger borgmesteren og klapper ham på skulderen, mens hun peger op på et ukrainsk flag, som børn på Bøgehøjgård har tegnet, og som pludselig er blevet en del af gadebilledet i Hornbæk.

MARCUS KNUTH VAR ALLERFØRST MED PLAN *for nabohjælp til ukrainere*

Marcus Knuth vågner tidligt den 24. februar. Han skal med fly til Paris, hvor han skal deltage i en EU-konference om sikkerhedssituationen ved den russisk-ukrainiske grænse. Men da flyet letter, er den konservative udlændingeordfører ikke at finde ombord. I nattens mørke har den russiske præsident invaderet Ukraine.

”Det var enormt uvirkeligt. Selvom Putin havde raslet med sablen i mange måneder, så havde jeg simpelthen ikke fantasi til at forestille mig, at han ville igangsætte en fuldtonet invasion på én nat. Jeg var målløs, men man må også sige, at historien har lært os, at Putins Rusland er fuldstændig uforudsigeligt,” siger han.

Turen bliver aflyst og erstattet af et folketingsdøgn fyldt med nye lovforslag og intense forsvarsdebatter. I tæt samarbejde med Søren Pape og forsvarsordfører Niels Flemming Hansen er Marcus Knuth med til at hastebehandle et forslag, der sikrer, at Danmark med det samme kan yde et militært bidrag til NATO's øgede beredskab.

Turistvisum ikke nok

Det skyndsomme lovarbejde stopper dog ikke her. For selvom Marcus Knuth helt umiddelbart forventer, at den vakse modreaktion fra Europa og USA vil afskrække Putin fra at fortsætte sin invasion, viser det sig hurtigt, at den russiske præsidents nådesløshed vil kræve ikke bare ny forsvarspolitik, men også ny flygtningepolitik.

”De første par dage holdt vi vejret. Man håbede på, at EU og NATO's voldsomme sanktioner ville have en hurtig og nedtrappende effekt, men da vi kort efter så store flygtningestrømme fra Ukraine ind i Polen, var det jo ren logik, at vi snart ville stå i samme situation i Danmark,” siger Marcus Knuth og uddyber:

”Der bor omtrent 15.000 ukrainere i Danmark. Så det var meget forventeligt, at der ville være ukrainske krigsflygtninge, der ville søge mod deres familiemedlemmer her i landet. Ukraine er dansk nærområde, så det var enormt vigtigt for mig, at vi var klar til at tage godt imod dem,” siger han.

Problemet er imidlertid, at den daværende lovgivning ikke slår til, når det gælder de ukrainske flygtninge. Ukrainere kan på tidspunktet kun få 90 dages turistvisum på linje med besøgende amerikanere, så Marcus Knuth går i gang med at udarbejde et forslag til en særlov for de potentielle flygtninge.

”De ukrainere, der flygtede, havde jo ikke brug for et turistvisum. De havde brug for hurtigt at kunne få en tryk hverdag, komme i arbejde, bruge vores sundhedssystem og sende deres børn i skole. Derfor var der brug for en særlov, som gav dem længere opholdstilladelse,” forklarer han.

Først med en særlov

Med Marcus Knuth i spidsen er Det Konservative Folkeparti således det første danske parti, der kan præsentere et oplæg til en særlov for de ukrainske flygtninge. Selvom partiet normalt ikke er kendt for at ville lempe dansk asylpolitik, så er det ikke udtryk for et kursskifte, fastslår Marcus Knuth.

”Når der pludselig udbryder krig i Europa, står vi i en hel anden situation. I forvejen havde ukrainerne gode muligheder for at rejse til Danmark, og de ukrainere, der bor her, er både værdsatte og meget bidragende. Det gav ikke mening at sende dem på vores asylcentre,” siger han og fortsætter:

”For det første er Ukraine vores europæiske nabo, og vi er hinandens nærområder. Vi har altid sagt, at man skal hjælpe flygtninge i nærområder, så selvfølgelig skulle vi finde en løsning, der kunne sikre, at vi hurtigt kunne få ukrainerne ud i det danske samfund,” siger Marcus Knuth.

Derfor foreslår Marcus Knuth, at ukrainske krigsflygtninge skal have midlertidig opholds- og arbejdstilladelse, ligesom de skal have adgang til sundheds- og velfærdssystemet. Dertil kommer, at herboende ukrainere og deres familier ikke skal komme i klemme, hvis de midlertidigt rejser hjem for at tage kampen op, pointerer Marcus Knuth.

”Præsident Zelenskyy har kæmpet mod korruption og styrket demokratiet

i Ukraine. Folk er altså flygtet af ren og skær nød, og jeg er sikker på, at de fleste vil vende hjem, når der igen er fred. Og så var det også vigtigt for mig, at de heltmodige ukrainere, som ville hjem og forsvare deres land, ikke mistede deres opholdsgrundlag,” siger han.

Havde øje for nuancer

Marcus Knuths udspil til en særlov møder stor opbakning i Folketinget, og det er hans arbejde, der ender med at ligge til grund for den konkrete lovgivning, som regeringen fremsætter forslag om. Men under forhandlingerne støder enigheden på grund.

”For os konservative var det allermest magtpåliggende at hjælpe ukrainerne. Det kan der ikke være tvivl om. Vi skulle simpelthen have en særlov – koste hvad det ville. Men det var også vigtigt at holde hovedet koldt og have øje for nuancerne – især når det hele gik så stærkt, som det var nødt til de dage,” fortæller Marcus Knuth.

Modsat Marcus Knuths udspil omfatter regeringens forslag til en særlov 2.300 personer fra bl.a. Afghanistan, Syrien og Irak, som har flygtningestatus i Ukraine. Regeringens forslag vil med andre ord åbne for, at asylansøgere fra eksempelvis Mellemøsten kan omgå de danske regler.

”I min optik skal man ikke blande ukrainske krigsflygtninge sammen med mellemøstlige asylansøgere. De har to vidt forskellige udgangspunkter. Selvfølgelig skal man fortsat kunne søge asyl i Danmark efter gældende regler, men særloven burde alene gælde ukrainerne. Derfor fremsatte vi et ændringsforslag til loven, som desværre blev stemt ned” påpeger han og fastslår:

”Men når alt kommer til alt, så var det allervigtigste, at vi fik en særlov, der kunne gribe ukrainerne. Vi foreslog, at man lod særloven gælde for ukrainere alene, men vi fortalte også åbenhjertigt, at vi ville stemme for særloven, uanset om vores ændringsforslag blev vedtaget. For os var det vigtigste at hjælpe vores naboer fra Putins angreb.”

251.350 kr.

Så mange penge har medlemmer af Det Konservative Folkeparti doneret gennem partiets indsamling, der hjælper befolkningen i Ukraine.

Pengene går til den danske organisation **Bevar Ukraine** der har mange års erfaring fra landet og er drevet af ukrainere i Danmark.

Midlerne bliver brugt ansvarligt, bl.a. til transport af alle de ting, som Danmark har samlet ind til ukrainerne.

Selv i de sværeste tider opstår der smukke momenter. Partiet vil gerne sige tak for velviljen, hjælpen og donationerne til vores venner i Ukraine, der er blevet angrebet af despoten Putin. Det er civilsamfundet, når det er bedst.

Det Konservative
Folkeparti

PUTINS KUGLEREGN BLEV STARTSKUDDET TIL *deres egen indsamling*

Nicolaj Aarø og André Nim sidder med sorte rander under øjnene på en café i Esbjerg. Trætheden fortæller, at de to konservative ildsjæle ikke har sovet meget, da Politisk Horisont besøger dem i starten af marts.

10 dage forinden har Putin startet sin invasion, og billederne af russiske missiler, der regner ned over Ukraine, er som tatoveret på deres øjenlåg. De ser dem for deres indre blik konstant.

"Jeg tror, at denne dag vil gå hen og være som 9/11, hvor USA blev angrebet af terrorister. Man glemmer ikke, hvor man var, og hvad man lavede," fortæller Nicolaj Aarø med dirrende stemme.

Tog fri for at hjælpe

Aarø og Nim er tydeligt forargede, og trangten til at handle har ikke fortaget sig hos dem endnu. Men handlet, det har de allerede gjort. Putins kugleregn viser sig nemlig at blive startskuddet til deres egen indsamling af nødhjælp, som aftenen inden medlemsbladets besøg er sendt mod Ukraine, hvilket nu har givet de to esbjergensere et velfortjent pusterum.

Nicolaj Aarø og André Nim kender hinanden fra konservative kredse i Esbjerg. Nicolaj Aarø, der er 1. viceborgmester i kommunen, stormede ind i byrådet

med 1.233 personlige stemmer ved sidste valg, mens André Nim i mange år har siddet i vælgerforeningens bestyrelse.

Allerede samme torsdag, som invasionen starter, kontakter Aarø borgmesteren for at få Esbjerg Kommune i gang med at forberede modtagelse af flygtninge samt at undersøge, om der er samarbejdsaftaler med Rusland, der skal ophæves. Men for de to esbjergensere er det ikke nok. Det her er noget specielt, kan de mærke.

"Der er krig i Europa. I vores nærområde. Og der er krig, fordi Ukraine kigger i Europa og Vestens retning. Derfor har vi også et særligt ansvar," siger André Nim om baggrunden for at starte indsamlingen.

Det hele starter med et opslag på Facebook. André Nim har gennem sin arbejdsplads lånt et lager, og Nicolaj Aarø skriver på det sociale medie, at de gennemfører en indsamling til fordel for Ukraine. Og så går det stærkt. I løbet af de næste dage er mere end 200 biler forbi med alt fra natkikkerter til bandagekasser.

Lokalsamfundets lyst til at hjælpe er overvældende. Virksomheder leverer kvit og frit emballage, og frivillige fra alle samfundslag tager fri fra arbejde for at hjælpe.

"Vi har aldrig oplevet civilsamfundet på den her måde. Ingen stat kan få den vilje

og næstekærlighed frem i mennesker, som vi har mærket her," siger Nicolaj Aarø.

32 paller trillet afsted

Hurtigt får de sat det hele i system, men indsamlinger har også udfordringer. Man kan nemlig risikere at gøre mere skade end gavn og blokere for, at vigtig nødhjælp kan komme frem, hvis ikke det hele koordineres rigtigt.

Det problem tager de to konservative dog højde for. Nicolaj Aarø har masser af erfaring med logistik, og det lykkes dem at få kørt en stor lastbil ned til den ukrainske grænse, hvor lokale tager imod alle de indsamlede ting og får dem fragtet det sidste stykke ind i landet.

Organiseringen er faktisk så god, at selv professionelle nødhjælpsorganisationer går til Aarø og Nim for at få hjælp med deres leveringer, og et samarbejde kommer op at stå. 32 paller er indtil videre trillet ud fra lageret, men de to initiativtageres hjælp til ukrainerne stopper ikke her.

"Så længe Putin fortsætter sin barbariske invasion, og der er brug for hjælp til vores naboer i Ukraine, så kommer vi til at ligge vågne og tænke over, hvordan vi kan gøre en forskel, og hvad vores næste træk skal være," siger André Nim.

ET STÆRKERE FORSVAR KALDER *også på flere værnepligtige*

Dansk forsvar har brug for flere værnepligtige. Så længe der sidder despoter for bordenden rundt om i verden, er der behov for et stærkt militær, så Danmark kan bide fra sig, når det bliver nødvendigt, fastslår Niels Flemming Hansen.

Derfor holder Det Konservative Folkeparti også fast i sin mangeårige målsætning om at fordoble antallet af værnepligtige, så det går fra de nuværende 4.700 og op til ca. 10.000 fremover, understreger den konservative forsvarsordfører.

"Helt grundlæggende kræver det støvler på jorden at have et forsvar. Derfor skal vi sørge for, at der er folk nok i vores forsvar til at indfri de forventninger, vi har," siger Niels Flemming Hansen.

Har fået øje på mangler

Den holdning har Det Konservative Folkeparti ofte stået alene med. Niels Flemming Hansen glæder sig dog nu over, at stort set hele Folketinget har fået øjnene op for, at Danmark har militære mangler, selvom det er på en trist baggrund.

"Vi er blevet kaldt gammeldags, når vi har argumenteret for flere værnepligtige og kampfly, og vi har talt for døde øren, når vi har krævet mere finansiering til

Forsvaret. Men langt om længe ser det ud til, at vi har fået flertallet med os," siger Niels Flemming Hansen.

Gennem mange år har der sågar været diskussioner om, hvorvidt værnepligten helt skulle nedlægges. Værnepligten består dog endnu, men antallet er siden midten af sidste århundrede kun dalet.

Der var således næsten 25.000 værnepligtige i Danmark tilbage i 1960'erne, hvor der også skulle aftjenes i 18 måneder mod de gennemsnitlige fire måneder, som værnepligten varer i dag.

Men med en bemandingsgrad på et sted mellem 80 og 90 procent på de operative enheder er der brug for flere værnepligtige, så Forsvaret atter kan fyldes op, slår Niels Flemming Hansen fast.

"Vi skal have professionelle soldater et sted fra. De skal bygges op og trænes, og her er værnepligten en vigtig rekruttering," lyder det fra den konservative forsvarsordfører.

Præcis hvor lang tid værnepligten skal vare fremover, og hvordan den skal forbedres, skal dog ikke bare trumfes igennem fra politisk hold, påpeger Niels Flemming Hansen. Derfor har Det Konservative Folkeparti bedt forsvarsministeren om at

nedsætte en hurtigarbejdende gruppe bestående af militære fagfolk, så Forsvaret selv kan pege på, hvad det har brug for, og hvilke investeringer der kan sættes i gang nu.

"Vi skal for alt i verden undgå, at der går Christiansborg-fnidder i den, hvor partier forsøger at få egne kæpheste mast ned over hovedet på Forsvaret. I sidste ende må det være Forsvaret selv, der har de bedste bud på, hvordan vi sikrer vores lands sikkerhed og danskernes tryghed i årene fremover," siger den konservative forsvarsordfører.

Stop underfinansiering

Selvom det er sørgelige omstændigheder, der har gjort, at der nu tegner sig et flertal for at øge antallet af værnepligtige, er nødvendigheden ikke til at tage fejl af. For Danmark kan ifølge Niels Flemming Hansen ikke kun sætte sin lid til diplomati, når fjenden tyr til våben.

"Det danske forsvar har i alt, alt for lang tid været underfinansieret og misligholdt. Det kommer til at koste penge at komme tilbage på sporet, men jeg mener ikke, at vi har råd til at lade være," pointerer Niels Flemming Hansen.

DET ER PÅ TIDE AT VINKE FARVEL til forsvars- forbeholdet

stor interesse i. Men dem må vi melde pas til med det nuværende forbehold. Det er ikke den retning, hverken jeg eller resten af folketingsgruppen ønsker for Danmark. Vi skal tage ansvar, og derfor siger vi også helt klart, at forsvarsforbeholdet skal væk.

Som konservative er vi borgerlige stemmer, der arbejder. Og det gør man nu engang bedst, hvis man sidder med ved forhandlingsbordet.

Den geopolitiske situation har understreget behovet for, at vi parallelt med NATO-samarbejdet også får mulighed for frit at sige enten ja eller nej til missioner i EU-regi.

Der kommer ingen EU-hær

Men lige så vigtig er signalværdien for mig. Danmark er lige nu det eneste af EU's 27 medlemslande, der har et forsvarsforbehold. Det er ikke et godt signal at sende til vores europæiske kolleger.

Med det nye verdensbillede skal Danmark melde sig fuldt og helt ind i det internationale fællesskab. Det er dét, der har gjort Vestens stemme så stærk mod Rusland – sammenholdet. Det handler om at sende et signal til verden om, at vi som land stempler ind i den nye sikkerhedspolitiske situation.

Stemmer vi nej til at afskaffe forbeholdet, låser vi os selv ude. Det synes jeg, ville være trist. For som et relativt lille land har vi størst værdi og mest indflydelse, når vi er en del af et bredere fællesskab.

Og det fællesskab bliver vi unægteligt en større del af, hvis vi afskaffer forsvarsforbeholdet. Betyder det så, at vi tilsidesætter egen suverænitet, og bliver NATO-samarbejdet pludselig andenprioritet?

Nej, selvfølgelig ikke. Desværre har EU-modstandere gennem de seneste 30 år forsøgt at male skræmmebilleder, der skader debatten. Særligt argumenterne om, at der nu kommer en EU-hær, og at Danmark mister suverænitet, har ingen gang på jord.

Danmark vil – som alle andre EU-lande – stadig selv bestemme over sine militære styrker. Den eneste forskel bliver, at vores forsvar i fremtiden vil kunne samarbejde om internationale missioner, hvis vi vælger at deltage. Her vil alle lande deltage med egne styrker på præcis samme måde, som hvis Danmark deltager i en mission i regi af NATO.

Desuden er forsvarssamarbejdet mellemstatsligt. Det betyder, at alle eventuelle aftaler og missioner, vi måtte tiltræde, skal godkendes af det danske folketing, før vi kan være med. Og så er det vigtigt for mig at understrege, at det naturligvis ikke ændrer på, at NATO er vores primære samarbejdspartner. Men EU kan komplementere NATO.

Danmark skal ikke længere være sat uden for døren. Europa kører videre, og nu skal vi beslutte, om det er med eller uden Danmark. Den frie verden har brug for at stå sammen, og her 30 år efter forbeholdet blev stemt igennem, er det på tide, vi vinker farvel til det igen.

Katarina Ammitzbøll

Af Katarina Ammitzbøll, EU-ordfører, K

Vi skal til afstemning om forsvarsforbeholdet den 1. juni. Endelig, fristes jeg til at sige. For det er på tide, at vi igen åbner døren til Europa på forsvarsområdet. Vi kan ikke stå udenfor, mens vigtige beslutninger bliver taget.

Vi er nødt til at gøre krav på vores stol og deltage i diplomatiske forhandlinger, så vi kan sidde med ved planlægningen af det europæiske sikkerhedsarbejde. Derfor stemmer jeg naturligvis ja til at afskaffe EU-forbeholdet. Men hvorfor egentlig? Af to primære årsager.

Først og fremmest fordi vi intet vinder ved at stå uden for det lokale, hvor beslutningerne træffes. I dag kan Danmark f.eks. ikke deltage i missioner, som ellers ville være i vores interesse at deltage i. Det kunne være stabiliserende missioner, som har til formål at undgå nye flygtningestrømme mod Danmark og Europa.

Det kunne også være missioner, der bekæmper pirater, som vores erhvervsliv har

Kong Fuzi havde ret:

"HVIS ET LAND IKKE HAR SIN EGEN HÆR, SÅ HAR DET ET ANDET LANDS"

Når Putin bringer krigen til Europa, ændrer han på spillereglerne i virkelighedens Risk. Det kan godt være, at vi hellere ville diskutere, om vi skulle tilføre ekstra midler til ældreområdet, folkeskolen eller psykiatrien, men sikkerhedspolitik bliver det nødvendiges kunst, skriver Rasmus Dahlberg, der er forfatter, militærhistoriker, katastrofeforsker og folketingskandidat (K), i denne kronik.

Efter årtiers besparelser på Danmarks militære forsvar, uklare internationale prioriteringer og luftige vendinger om danske værdier frem for hård sikkerhedspolitik kom der den 6. marts 2022 endelig nye boller på suppen. Et nationalt kompromis i form af en aftale mellem regeringen og de fire 'gamle partier' Venstre, SF, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti satte kursen for fremtiden med tre pejlemærker: Løft af forsvarsbudgettet til to procent af BNP inden udgangen af 2033, afskaffelse af forsvarsforbeholdet ved en folkeafstemning og uafhængighed af russisk gas så hurtigt som muligt. Der-til kommer tilførsel af syv milliarder kroner til Forsvaret allerede i indeværende og næste år til håndtering af den aktuelle Ukraine-krise samt ekstraordinære diplomatiske og humanitære indsatser. Hvad er baggrunden for dette sikkerhedspolitiske kurs – eller i hvert fald gearskifte?

Ikke bare en automat

Det danske forsvarsbudget udgjorde i 2021 blot 1,34 procent af BNP. Selv med den i indeværende forligsperiode planlagte stigning til 1,5 procent i 2023 er der lang, lang vej op til to procent. Det bliver dyrt – og det bliver svært. For desværre er Forsvaret ikke bare en automat, man kan putte penge i og trække den ønskede effekt ud af med det samme. Det tager 10 minutter for en dygtig officer at sige sin stilling op og søge ud i et bedre lønnet job i det private – men det tager 10 år at uddanne en ny. Der er så mange vakante positioner og tyndt

bemandede enheder og afdelinger i Forsvaret i dag, at rekruttering og fastholdelse af personel som systemisk problem langt overstiger, at kun 14 ud af 44 kampvogne kan køre pt. Kritikken af den meget lange deadline for at nå to procent har været udtalt, men anbefalingen af tidsplanen er angiveligt kommet fra Forsvarets øverste ledelse selv. Årtiers udsultning af den militære organisation og uhensigtsmæssige omstruktureringer har skabt en situation, hvor det ikke er muligt at absorbere de øgede midler hurtigere. Forsvarets 'burn rate' er simpelthen for lav.

Ifølge politologen David Eastons (1917–2014) er politik "den autoritative fordeling af værdier med gyldighed for et samfund." Det er en på samme tid enkel og bekvem måde at forstå den politiske opgave på. Enkel, fordi den tydeliggør magtforholdet, i og med at nogen – i det danske tilfælde Folketinget og regeringen – gives mandat til at træffe beslutninger, som resten af samfundet skal anerkende og respektere. Og bekvem, fordi den luller os ind i en tro på, at vi har kontrollen – at politik handler om gennem den demokratiske dialog at tale os til rette om, hvordan sol og vind skal fordeles, så alle bliver mest tilfredse. Så er der naturligvis de traditionelle forskelle på højre og venstre side af salen, som kommer til udtryk i diskussioner om, hvorvidt pengene ligger bedst i borgernes lommer eller statens kasser og lignende. Men selvom bølgerne kan gå højt i Folketingssalen, er danske politikere sjældent fundamentalt uenige om de mest grund-

læggende spørgsmål: Velfærdssamfundet er en ret god opfindelse, ytringsfrihed kan vi godt lide, og demokratiet som styreform er besværligt, men alligevel bedre end alternativerne.

Afkastet er usynligt

En anden og lige så berømt definition på politik stammer fra den tyske jernkansler Otto von Bismarck (1815–1898), som ofte citeres for vendingen, at "politik er det muliges kunst." Faktisk sagde eller skrev Bismarck aldrig de bevingede ord, men i 1884 definerede han dog politik som kunst – og i hvert fald ikke viden-skab. I opfattelsen af politik som det muliges kunst ligger imidlertid også en underliggende forståelse af, at vi gennem forhandling kan nå frem til det optimale kompromis, hvor så mange som muligt bliver tilfredsstillet.

Danmark er på mange måder et helt utroligt godt og velfungerende land præget af høj tillid, lav korruption og generel tryghed i forhold til sygdom, kriminalitet og katastrofer. Vi har store opgaver foran os, f.eks. omkring de ældre i samfundet, som skal kunne sige farvel til livet med samme værdighed, som fremtidige generationer skal fødes ind i vores samfund med. Men vores land er ikke truet af altødelæggende naturkræfter, og vores befolkning står hverken på randen af dyb fattigdom eller indre splittelse. Netop derfor er det måske ekstra svært at flytte fokus fra politik som det muliges til det nødvendiges kunst herhjemme.

Sikkerhedspolitiske kriser giver os imidlertid ikke noget valg. Når Putin vælger at invadere Ukraine og dermed bringe krigen til Europa, ændrer han ensidigt på spillereglerne i virkelighedens Risk. Det kan godt være, at vi hellere ville diskutere, om vi skulle tilføre ekstra midler til ældreområdet, folkeskolen eller psykiatrien, men denne samtale bliver med ét sekundær, fordi en udefrakommende kraft har sat en ny dagsorden. Selv en småstat som Danmark er nødt til at kunne forsvare sig selv – om ikke andet så ved at have tilstrækkeligt med jetoner at spille ind på bordet, til at større og stærkere alliancepartnere opfatter os som troværdige. Det er bl.a. derfor, at en retablering af det danske ubådsvåben er kommet på dagsordenen i forhold til det kommende forsvarsforlig: Én ubåd i Østersøen kan være bedre end 10 i Atlanterhavet, hvis det er her, konflikten kommer til at stå.

I katastrofeforskningen taler man om, at beredskab lider under et paradoks: Man skal bruge en masse ressourcer på at forberede sig på noget, man hverken regner med eller håber vil ske. Det gør sig gældende både for beredskab i civil og militær betydning. Afkastet af investeringer i sikkerhed er som regel usynligt: Det er alle de invasioner, der aldrig finder sted, og de katastrofer, som ikke indtræffer. Derfor er der få stemmer i at ville bruge penge på beredskab og militær sikkerhed, hvis risikoen ved at lade være ikke er meget klar og tydelig. Den, der taler om oprustning i fredstid, kaldes militarist, ligesom den bekymrede borger, som rejser sig på et borgermøde og påpeger det problematiske i, at et fyrværkerilager ligger midt i et parcelhuskvarter, udskammes som sortseer. Først når krigen er brudt ud, eller katastrofen er sket, får disse stemmer oprejsning – og da drukner de desværre som regel i koret af nyligt omvendte, som nu mener, at alle sejl skal sættes til for at råde bod på fortidens udeladelsessynder. Sikkerhed og beredskab i en usikker verden er ikke dækket af politik forstået som det muliges kunst. Når modstandere ændrer på

spillet regler uden for vores kontrol, tvinges vi til at reagere, hvad enten vi har lyst til det eller ej. Sikkerhedspolitik og beredskab er derfor det nødvendiges kunst. Det er på disse områder, at fårene skilles fra bukkene. Der var en grund til, at statsministeren indgik det nationale kompromis med Venstre, SF, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti. Som debatten tydeligt har vist, er det ikke på yderfløjene, at ansvarligheden skal findes. Enhedslisten står tilbage som Schrödingers kat med ønsket om både at være medlem og udmeldt af NATO på samme tid, mens Nye Borgerlige forsøgte at score hurtige point med et forslag om at forpligte regeringen på to procent af BNP til forsvarsbudgettet uden forståelse for, at den slags kræver og fortjener et bredt og ordentligt forlig.

Forpligtet på ansvarlighed

Selvfølgelig kan man diskutere, om tilførsel af midler til Forsvaret alene gør det, og om en deadline for de to procent i 2033 er for sent. Til det er der kun at understrege, at der netop er tale om et kompromis: Selvom det er et sikkerhedspolitisk ydre pres, som har ført til den nødvendige aftale, er dens konkrete indhold og målsætning ikke desto mindre

resultatet af politik forstået som det muliges kunst. Demokrati er jo ifølge Winston Churchill den værste styreform, der findes – bortset fra alle de andre, man har forsøgt sig med gennem tiden. Omkostningstunge, ubehagelige beslutninger, som rækker ud over egen valgperiode og måske levealder, kræver politikere og partier af den rette støbning.

Historiens dyrekøbte erfaringer forpligter os på ansvarlighed for fremtiden, for det er nu, vi kan og skal træffe de valg, som får afgørende betydning om 10, 20 og 50 år. Ellers vil vi før eller siden indse, at Kong Fuzi (551-479 f.v.t.) havde ret i, at: "Et land vil altid have en hær. Hvis et land ikke har sin egen hær, så har det et andet lands."

SØREN PAPE:

**MAN VINDER IKKE FOLKS
RESPEKT VED AT RÅBE OG SKRIGE**

Søren Pape har ikke altid haft vind i de politiske sejle, og han har i den grad prøvet at blive pryglet, provokeret og sat på prøve i pressen. Faktisk blev han i starten af sin tid som formand kaldt lige fra 'spejlblank' til et 'højrisikoprojekt'.

Nu præger Pape-power partiet, meningsmålingerne pynter, og der er sat et punktum for den hårde, personlige kritik af den konservative formand. Nogle spekulerer endda i, om det er Pape, der skal lede puslespillet om en eventuel regering, hvis de politiske vinde skulle blæse i borgerlig retning.

For bordenden sad han i hvert fald nytårsaften, da han fyldte 50 år. Derfor tegner Politisk Horisont et fødselsdagsportræt af formanden og har sat ham stævne til et interview. For at gøre status. På livet. Politikken. Og alt derimellem.

For hvad er den nu 50-årige formand egentlig rundet af? Hvad er det for et værdisæt, der gør, at Søren Pape står, hvor han står, her på tærsklen til livets anden halvleg?

Ville dø over et kviklån

Papes barndom var præget af varme og kærlighed. Han blev adopteret, da han var tre måneder gammel, og derfor ved han af gode grunde ikke, hvordan hans liv var gået, hvis han var vokset op på den ene, anden eller tredje måde. Man har kun den ene fortælling, man har.

"Jeg tror, at alle forældre er stolte af deres børn, uanset hvordan sammenhængen er. Så for mig er der ikke nogen forskel på, om min mor har født mig eller ej. Jeg var et ønskebarn for mine forældre, og jeg har oplevet en barndom gennemsyret af kærlighed," siger Pape.

Han rækker ud efter de friske flæskesvær, der netop er blevet bragt ind på formandskontoret på Christiansborg. Selvfølgelig er han vokset op på en gård med svineproduktion, og her der var ingen forståelse at hente, hvis man gerne ville blive blundende i sengen om morgenen eller hellere ville hygge i haven end at tage i skole.

Der skulle muges ud, fodres grise, og skolen skulle passes. Sådan var det. Også selvom der stadig var søvn i øjenkrogen. Her herskede solid, jysk arbejdsmoral.

"Mine forældre har altid haft den holdning, at man skal bidrage med noget. Man tjener nogle penge og sparer op til noget, man gerne vil have. Altså, mine forældre ville jo dø over, hvis jeg tog et kviklån. De har altid sagt, at det værste,

der kunne ske i verden, var overtræk på kontoen," siger Pape med en let latter.

Pengene skal tjenes, før de bruges, og det sidder man ikke og brokker sig over, fastslår Pape. For som han siger, så gør man ikke sine børn en tjeneste, hvis man fejer alt væk for dem på vejen. Børn og unge mennesker skal lære, at penge ikke er noget, man har – det er noget, man tjener.

Børn skal lære at være i problemer, mener Pape. Ellers får Danmark en generation af forkælede børn, der bliver båret rundt til alt, får kørt lun lasagne ud på Roskilde Festival og aldrig smøger ærmerne op og hjælper til med opvasken i hjemmet.

Ovre i skolen trivedes Pape, og han elskede fag som dansk, samfundsfag og historie – men bestemt ikke naturfag eller håndarbejde.

Landlivet passede ham også godt. Han elskede at bo på landet i et Morten Korch-lignende landskab, hvor han kunne rende rundt, uden at forældrene var bange for trafikerede veje.

Især selskabet med naboens datter er noget, som formanden for Det Konservative Folkeparti husker tilbage på med varme. Fie var hans bedste legekammerat, og hun var meget ovre ved forældrenes gård.

"Min mor har et billede af, at vi på et tidspunkt legede bagere, hvor hele køkkenet var fyldt med mel. Som i spredt ud over det hele. Og gæt engang – vi fik stukket en støvsuger i hånden og fik selv lov til at gøre rent," siger Pape med et glimt i øjet og hentyder til, at der ikke var nogen curling-mor til at tørre op.

Savklinger på albuerne

Pape var som ung i 1980'erne fascineret af den daværende konservative statsminister, Poul Schlüter, og han interesserede sig i høj grad for udenrigspolitik med Reagan, Thatcher, kampen mod øst, kommunismen og muren, som jo faldt, da han var 17 år gammel. Og han har altid vidst, at han var konservativ.

Selvom han er vokset op på en gård i Jylland, så har han aldrig været venstremand. Han er opdraget til at være fri og selvstændig, men også til at tage hånd om dem, der ikke kan selv. Og selvfølgelig med konservative, kristne værdier efter sand grundtvigsk tradition og højskolesangbøger.

"Da jeg gik til konfirmationsforberedelse, så var det jo ikke en diskussion, om

jeg skulle komme til gudstjeneste eller ej. Mine forældre havde den holdning, at når man går til forberedelse, så går man også i kirke," siger Pape, der også mener, at det har dannet grundlaget for, at han i dag er flittig kirkegænger og finder stor glæde i kristendommen.

Så konservatismen lå til højrebenet, og han tøvede ikke med at melde sig ind i Konservativ Ungdom. Her hører man tit om, at man får savklinger på albuerne. Sådan var det også for Pape. Han lærte at begå sig politisk, for ungdomspolitik er ikke for sarte sjæle.

"Jeg ved ikke, om jeg blev en hård negl, men jeg har jo også været med til mine kampe i KU. Jeg havde i hvert fald en kraftig indvirkning på at gøre vores nuværende generalsekretær til landsformand for KU i sin tid," siger han og griner.

Som Pape siger, så kommer man ingen vegne, uden at der er kampe undervejs. Han var ifølge ham selv heller aldrig blevet borgmester i Viborg, hvis ikke det havde været for KU-fortiden.

Faktisk bruger han stadig mange tricks fra dengang. At kunne manøvrere, lave nogle aftaler og være taktisk. Og selvom det godt kunne være hårdt, og folk nogle gange var efter hinanden, så var det også den fedeste tid, mindes Pape.

Frarådede formandspost

Men der skulle også tjenes nogle penge, så Pape havde råd til øl i KU, stereoanlæg og ordbøger til skolen. Pengene kom jo ikke af sig selv. Derfor arbejdede han på den lokale Hydro-tankstation i Fårvang, hvor han stod bag kassen. Så hvad han har haft med hjem af franskrød og flødekager er ikke småting.

En portion år senere blev Pape så borgmester i Viborg, og det var trygt og godt. Hvorfor skulle han til at lave om på dét? Jo, fordi der kom et lidt uventet opkald, hvor han blev tilbudt at blive formand for Det Konservative Folkeparti.

Det skulle selvfølgelig vendes med hans mor. "Det kan du da ikke finde på," svarede hun, da Pape fortalte hende om tilbuddet. Hun mente ikke, at det gav meget mening at skifte jobbet som borgmester i landets niendørste kommune ud med et mere usikkert job ovre i den 'farlige' hovedstad.

Alligevel blev Pape ramt af en pligtfølelse. For han havde været en del af den konservative familie, siden han var 15 år gammel. Han kunne ganske enkelt mærke,

at tanken om at blive formand bare voksede i ham. Også selvom han normalt er tryghedsnarkoman.

"Når jeg sidder her i dag, så viser det bare, at livets veje er uransagelige. Vores liv er støbt sammen af mange tilfældigheder. Vi skal turde at gribe momentet og gribe de udfordringer, der kommer," siger Pape og retter på slipseknuden.

Starten på formandsperioden var dog mildest talt op ad bakke, hvor Pape fik en hård medfart i medierne. Der blev sat spørgsmålstejn ved hans hæderlighed, og der var journalister i hovedstadsområdet, der ringede til lokale journalister og sagde: "I må da have noget på ham."

Søren Pape havde da også nogle overvejelser, om det var det rigtige. Alligevel var den konservative formand end ikke tæt på at hoppe fra.

"Når det blæser, skal man blive stående, for det går altid over, og når man står i møg til halsen, så skal man huske at kigge op. Men det er selvfølgelig hårdt undervejs. Kunsten er, om dem omkring dig har tålmodigheden, og om du vil udsætte dig selv for det. Men jeg følte mig dårligt behandlet," siger Pape.

Heldigvis vendte tiden dog for Pape. I rollen som justitsminister kunne selv ikke den mindste understrøm bringe ham ud af kurs, og med Papes krystalklare facon og tydelige og ordentlige måde at sige tingene på var ministeriet for

lov og orden som skabt til ham.

Kampen for danskernes tryghed var med til at vise en anden, mere stålsat side af Pape, og hans jernnæve som justitsminister viste sig at gøre ualmindeligt ondt på kriminelle og bander.

Intet fedtspil fra Pape

Bandekrigen blev for alvor springbrættet til vælgernes bevidsthed, og nu er Pape ifølge mange målinger den mest populære partileder i Danmark. Han er en rolig mand af natur, men hvordan formår han at holde benene på jorden?

"Jeg er glad og taknemmelig for den opbakning, vi ser ud til at have. Vi oplever stor fremgang, men det er fugle på taget, indtil vi har fået mandaterne efter et valg," slår Pape fast og uddyber:

"Så jeg tager intet for givet, og det stiger mig ikke til hovedet. Der er ikke meget 'her-kommer-jeg-type' over mig, og jeg går heller ikke og ser mig selv som sådan en kæmpe chef, der skal bæres rundt på et skjold," siger Pape.

Ifølge Pape er det ikke alle, der kan tåle at have magt, eller at det går godt. God ledelse er at sætte nogle rammer og være klar på, hvad man vil, uden at man har behov for at manifestere det over for andre.

"Vi har også hørt historier om ministre, som ter sig og råber og skriger ad folk. Jeg tror ikke på, at man sætter sig i respekt ved at true andre mennesker og hænge dem ud. Det er et svaghedstegn, når ledere har brug for at vise over for andre, at de bestemmer. Så skaber man frygt, og det fører til folks fald," siger Pape.

Flere kommentatorer og politikere som eksempelvis Liberal Alliances leder, Alex Vanopslagh, har sagt, at den konservative formand skal "stoppe med at fedtspille" og melde sig som leder af de borgerlige partier og dermed statsministerkandidat. Det tager Søren Pape dog med ophøjet ro.

"Jeg melder noget ud, når jeg synes, at tiden er rigtig. Hvis vi står til det, vi gør i målingerne nu, så har vælgerne krav på at vide, hvad jeg går efter, og hvad jeg er kandidat til. Men grunden til, at jeg ikke bare farer ud nu, er, at der er utrolig stor forskel på det mandattal, vi har nu, og det, vi står til i målingerne," siger han.

Nu er Pape fyldt 50 år, men han føler sig bestemt ikke gammel. Han har endda hørt fra mange, at det er det bedste tidspunkt her i livet. Der er en masse bøv, som man ikke har længere, livserfaringen er større, og man er stadig fysisk frisk.

Tanken om at vende tilbage til erhvervslivet en dag skræmmer ham da heller ikke. Der har han jo tilbragt 18 år af sit liv. Alligevel håber Pape ydmygt på, at han også er at finde på Christiansborgs bonede gulve, næste gang han fylder rundt. For der er masser at tage fat i. Og ville den konservative formand være klar til at tage ansvaret for blå blok?

"Man skal altid være klar til at tage ansvaret. En ting er, om omstændighederne gør tingene mulige. Men det at tage ansvar skal man aldrig rende væk fra. Det ligger dybt i mig. Hvis der er noget, jeg ikke kan tage, så er det folk, der står på sidelinjen og kigger på, at andre tager ansvar," siger Søren Pape.

158.000

Så mange forgæves rekrutteringer havde danske virksomheder i sidste halvdel af 2021

Det svarer til hver tredje opslåede stilling. Det er et svimlende højt og bekymrende antal. Uden de nødvendige hænder og hoveder i både den private og offentlige sektor risikerer vi, at udviklingen i vores samfund går i stå.

Dansk Industri

A woman with blonde hair in a braid, wearing a white lab coat, is looking directly at the camera. She is holding a petri dish with a pink agar culture. The background is blurred, showing laboratory equipment.

Klima-neutral
2050

Vi kan så meget
i dag. Tænk, hvad
vi kan i morgen.

Pape fyldte rundt:

ATTENTATFORSØG MED WIENERBRØD OG ET UMAGE POLITISK PAR

Foto: Jakob Melgaard

Den 16. marts var venner af partiet inviteret til fødselsdagsreception for formand Søren Pape, der fyldte 50 år nytårsdag. Selvom der var gået hele 75 dage siden Papes egentlige fødselsdag, lykkedes det uden problemer at fylde den gamle børssal foran Christiansborg op, og stemningen var ikke til at tage fejl af.

Receptionen blev skudt i gang med 'I Danmark er jeg født' sunget af en af partiets medarbejdere, og sangen forgrenede sig smukt rundt i den historiske sal. Herefter gik generalsekretær Søren Vandsø op foran publikum for at holde tale for sin ven og kollega i snart 30 år.

Politiske konkurrenter

Han lagde for med at sætte ord på det mismod, som mange af de fremmødte måske kunne føle ved at fejre og skåle på et bagtæppe af krig og ufred i Europa. For selvom der ikke er meget at smile af for tiden, så ville han alligevel tillade sig at vende mundvigene opad i dagens anledning, sagde generalsekretæren.

Dét råd tog Venstres formand, Jakob Ellemann-Jensen, meget bogstaveligt, da

han senere på eftermiddagen gik på talerstolen for at holde sin tale for fødselaren. Muntret filosoferede han over, hvorvidt Søren Pape konsekvent udsætter ham for attentatforsøg under deres tilbagevendende morgenmadsaftaler.

Venstre-formanden, som åbenbart er allergisk over for birkes, undrede sig i hvert fald noget over, hvorfor netop det frø altid er at finde på alt fra rundstykker til wienerbrød, når det er Søren Papes tur til at stå for morgenbrødet.

At dømme på Søren Papes hjertelige grin har Jakob Ellemann-Jensen næppe noget at frygte, omend Ellemann under sin tale udpegede Pape som sin største politiske konkurrent – lige efter statsministeren. Sidstnævnte tilføjelse var der dog ikke mange af de fremmødte, der troede på.

Det var dog ikke kun folketingskolleger fra den borgerlige blok, der valgte at give fødselaren et par pæne ord med på vejen. SF's formand, Pia Olsen-Dyhr, holdt en fin tale, hvor hun satte ord på alle de ting, som hun og Søren Pape har til fælles. Politisk er de to givetvis et umage

par, men på et personligt plan nyder de hinandens selskab og tillid.

Afholdt ven og kollega

Efterhånden som eftermiddagen skred frem, og flere og flere havde indtaget talerstolen mellem fanerne under bronze-statuen af Christian den 4. i Børssalen, blev det den storsmilende fødselars tur til at holde sin takketale.

Pape takkede sine gæster for fremmødet og de flotte taler, inden han kastede blikket på sine forældre, Ruth og Svend, som i dagens anledning var taget fra Bjerringbro til København. Han satte ord på den taknemmelighed, han skylder sine forældre, der adopterede ham som spæd. Bevæget måtte Ruth slå blikket ned under talen.

Selvom mange talere udnyttede muligheden til at sende drillende og kærlige stikpiller afsted mod fødselaren, lagde de alle som en også vægt på, hvor stor pris de sætter på ham som formand, ven og kollega. Da dagen var omme, var der næppe nogen tvivl om, at Pape er en enormt vellidt formand og et aldeles afholdt menneske i al almindelighed.

Mod dronningen BAG LUKKEDE DØRE

Hvordan er dronningen egentlig, når hun taler med politikere? For at hylde majestæten og hendes 50 år som regent har Politisk Horisont bedt tre tidligere konservative profiler fortælle anekdoter fra deres møder med jubilaren.

Lene Espersen

”Så har man vel lov at tilføje et vuf vuf”

Jeg har haft den store ære at møde Hendes Majestæt Dronning Margrethe 2. ved en række lejligheder, bl.a. til statsråd. Her er det meget formelt. Man sidder og læser

op: ”Jeg vil gerne fremsætte følgende lovforslag” og sådan noget. Men det kunne også være ganske morsomt, når Hendes Majestæt Dronning Margrethe 2. var med.

Op til et statsråd havde der været meget postyr, fordi jeg som justitsminister havde fremsat en hundelov. Der var stor diskussion om, at der var nogle hundracer, kamphunde, som ikke skulle være tilladt. Det afstedkom også, at der var nogle, der syntes, at det var ved at gå for vidt. Nogle sagde: ”Skal der så også være en abelov og en kattelov?”

I og med at hunden er et af danskernes favoritkæledyr, var der gode begrundelser for at skabe nogle mere formelle rammer om hundene. Hundeloven blev fremsat og vedtaget.

Da der så var statsråd, underskrev Hendes Majestæt Dronning Margrethe 2. hundeloven, som jeg havde fremsat, men tilføjede så herefter: ”Så har man vel lov at tilføje et vuf vuf!” Vi var færdige af grin!

Et statsråd er meget formelt og præget af traditioner, hvor alle er iklædt mørkt tøj. Derfor brød vi også ud i latter, da ingen af os havde set kommentaren komme. Men jeg synes, at det er en sjov historie. For det fortæller også, at Hendes Majestæt Dronning Margrethe 2. sagtens kan gå ud af de her meget historiske og meget formelle rammer.

Som udenrigsminister har jeg også oplevet, at Hendes Majestæt Dronning Margrethe 2. i den grad interesserer sig for, hvad der sker i resten af verden, og er ekstremt vidende. Det var altid en sand fornøjelse at besøge Hendes Majestæt Dronning Margrethe 2. på Amalienborg.

Helt til sidst vil jeg bare sige, at vi har en helt fantastisk regent, som vi kan være stolte af. Jeg er personligt bæret over at have tjent under Hendes Majestæt Dronning Margrethe 2., som jeg ønsker et stort tillykke med det flotte jubilæum.

Connie Hedegaard

Sønnen bukkede og sagde: "Hej, din Majestæt"

Jeg havde en sjov oplevelse med dronningen, da jeg i 2003 fik Ebbe Muncks hæderspris. Prisen blev overrakt inde i Alexandersalen på Christiansborg Slot af dronning Margrethe, og efter prisoverrækkelsen var der en reception. Jeg havde forberedt mine børn, der på det tidspunkt var omkring 8-9 år gamle, på, at det var et meget fint arrangement.

Jeg havde regnet ud, at jeg nok ville komme til at tale med dronningen, efter jeg modtog prisen. Derfor havde jeg også

fortalt mine børn, at de ligegyldigt hvad ikke måtte komme hen til mor, når hun skulle tale med dronningen.

Som forudsagt kom jeg til at tale med Hendes Majestæt til receptionen. Pludselig mærker jeg noget bagfra. Det var min lille purk, som i dagens anledning havde fået sit stiveste puds på. Selvom han havde fået at vide, at han ikke skulle komme tæt på dronningen, skulle han hen til mor.

Herefter kiggede han op på den høje majestæt. Jonathan, som min søn hedder, lavede herefter det dybeste buk, som han nogensinde har lavet, og så sagde han: "Hej, din Majestæt!"

Dronningen tog det selvfølgelig i stiv arm. Det var temmelig absurd med den lille dreng, der godt vidste, at det var noget

særligt med hende dronningen, og at han ikke skulle være der. Men når nu han var kommet, måtte han i hvert fald prøve at gøre sit bedste for at leve op til formalia.

Varmt tillykke til en dronning, der på fornem vis har formået både at fastholde traditionen og forny den.

Foto: Martin Sylvest/Ritzau Scanpix

Hans Engell

"Glem ikke, at jeg er datter af en søofficer"

Da Firkloverregeringen under Poul Schlüters ledelse blev udnævnt i september 1982, blev det begyndelsen på 10 års tæt, humorfyldt og alvorligt samarbejde mellem dronning Margrethe og regeringen.

Schlüter selv anslog den humoristiske tone, da han i sin tale på Amalienborg, efter dronningen havde budt ministerholdet velkommen, sagde: "Ingen er jo forpligtet ud over sine evner, men den nye regering vil, Deres Majestæt, i hvert fald det første stykke tid, lade som om."

Det morede dronningen sig meget over. I det hele taget var Schlüter enormt god til at få majestæten til at more sig på en begavet måde.

Mindre morsomt blev det som ny forsvarsminister, da dronningen kom hen til mig og sagde: "Nå, så har vi regeringens

anden garder." Den første var Venstres økonomiminister Anders Andersen, der havde tjent ved Livgarden i 1933. Jeg selv var hjemsendt bare ni år tidligere i 1973.

Dronningen spurgte godt ind til Livgarden og tjenesten, men mindede mig et par gange om: "Glem ikke, at jeg er datter af en søofficer."

Det var en sætning, som hun ofte vendte tilbage til. Ingen tvivl om, at kong Frederiks karriere som søofficer havde præget livet i den kongelige familie og dronningens forhold til Forsvaret. Hun ser virkelig sig selv som datter af en søofficer med alle de værdier og traditioner, som knytter sig til den danske flåde og dens historie.

I mine følgende fem år som forsvarsminister var jeg mange gange sammen med dronningen til øvelser, konferencer, parader, jubilæer, udenlandske besøg, historiske mindedage og andet.

Dronning Margrethe er dybt engageret og interesseret i Forsvarets forhold, og hun ved utroligt meget om dansk krigshistorie, våben, sejre og nederlag. Og hun husker ualmindeligt godt og er meget spørgende. Ve den regimentschef, som ikke kan svare på, hvornår Danmark fik sine første kanoner.

Ved den første samtale på Amalienborg var det dog mig, der udgjorde den største trussel for majestæten. Dronningen ville have en smøg, og galant ville jeg tænde for hende med min Ronson-lighter. Jeg var i alle de år ihærdig piberyger og havde tænderen indstillet på høj flamme.

Så da jeg tændte, var dronningen ved at få håret svedet af. Hun rykkede heldigvis hurtigt tilbage, så intet skete, og dronningen kunne more sig med bemærkningen:

"Der er da fut i vores nye forsvarsminister."

Humor kendetegner i den grad vores dronning. Da Indiens markante, ikoniske Indira Ghandi var på besøg i Danmark, præsenterede dronningen mig for hende. Indira Ghandi var i alle henseender en imponerende kvinde, og hun morede sig over, at jeg var temmelig ung. Hun var også selv begyndt at få yngre ministre og sagde med et smil, at hun faktisk ikke brød sig om at have ministre, der var yngre end hende selv.

Dronningen brød ind og sagde: "Her går det meget fint. Forsvarsminister Engell har da ikke startet nogen krige endnu."

Dronningen kan også være ganske kontant, hvis man dummer sig. I 1983 fejrede Livgarden jubilæum, og i dagens anledning var der stor dronningeparade på Rosenborg Eksercerplads. På en scene skulle dronningen, prins Henrik og jeg slå tre guldsøm i fanedækkenet. Vi stod sammen og talte, inden højtideligheden skulle starte, og prins Henrik spurgte til min egen tjenestetid som garder og spurgte så: "Har De så selv sønner, der skal til Livgarden?"

Og jeg svarede tanketomt: "Nej, Deres Kongelige Højhed. Jeg har kun to døtre." Dronningen hoppede på stedet og udbrød med skarp stemme: "KUN døtre. Kun døtre, siger De. DET er sandelig en bet, hr. forsvarsminister."

Dronningen må dog have tilgivet mig, for ved aftenens festmiddag havde jeg hende til bords. Vi havde en fin snak og skulle åbne ballet med at danse rumba. Dronningen er en dygtig danser. Det er jeg ikke. Rumbaen blev derefter. Men majestæten var i sit nådige hjørne.

A photograph of three men standing on a golf course. The man on the left is older, wearing a white polo shirt and yellow trousers, holding a blue water bottle. The man in the middle is younger, wearing a white polo shirt, with his arm around the older man's shoulder. The man on the right is wearing a dark blue polo shirt and dark trousers, with his hand on his hip. They are all smiling. In the background, there are green trees and a clear sky.

DEN KONSERVATIVE GOLF MATCH 2022

Efter sidste års succes vender Den Konservative Golfmatch tilbage på det korte græs, når vi lørdag den 17. september slår ud på Møns golfbane. Den middelsvære 18 hullers golfbane er anlagt i smuk pagt med naturen rundt om Stege Nor.

Turneringen skydes i gang med en fælles gunstart kl. 11, og efter en herlig dag på golfbanen vil arrangementet fortsætte med indkvartering og tre-retters middag inkl. drikkevarer, præmieoverrækkelse og politiske talere på Golf Resort Møn.

Alle konservative medlemmer med et registreret handicap på maks. 48 kan deltage. Alle deltagere har også mulighed

for at tilmelde et familiemedlem, en ven eller en bekendt, som ikke er medlem af Det Konservative Folkeparti. Hele denne weekend med golf, flotte præmier, middag, politiske oplæg og et ophold på Golf Resort Møn kan opleves for kun 1.495 kr. pr. person.

Tilmelding foregår efter først-til-mølle-princippet, og **sidste frist** er søndag den 1. august.

Vi glæder os til en hyggelig dag på golfbanen,
Niels Flemming Hansen, Egil Hulgaard og Filip Lauritzen

Golfweekend den 17.-18. september • 18 hullers golf på Møn Golfbane
Overnatning på Møn Golf Resort • Tre-retters middag inkl. tre timers drikkevarer
Flot præmiebord inkl. klappepræmier • Morgenmad dagen derpå med check-ud kl. 11

PRIS: 1.495 KR. PR. PERSON | TILMELDNING PÅ MOBILEPAY: 266043
HUSK AT SKRIVE MAIL, DGU-NUMMER OG ØNSKE OM DOBBELTVÆRELSE ELLER ENKELTVÆRELSE

Sæt **X** i kalenderen

Landsråd 2022

Lørdag og søndag den 10.-11. september 2022 afholder Det Konservative Folkeparti landsråd i København. Glæd dig til et par spændende dage med konservative visioner for dig og for Danmark. Her skal vi lytte til politiske taler og spændende debatter, men også nyde god mad og hinandens selskab.

Landsrådet er en mulighed for at møde andre medlemmer fra hele landet. Dagsordenen for landsrådet fremsendes til alle tilmeldte og delegerede senest otte dage før mødets afholdelse.

Forslag til behandling på landsrådet skal være sendt til hovedkontoret på e-mail lr@konservative.dk senest den 10. juli.

Har vi
din e-mail?

Meget af vores information sendes ud via e-mail. Hvis ikke du vil gå glip af vigtige nyheder og invitationer, vil vi derfor gerne sikre os, at vi har din e-mailadresse.

Du kan sende den til medlem@konservative.dk.

KONSERVATIVE

R
Y
D
S
O
R
D

Hvis du indsender det rigtige ord på den markerede linje, deltager du i konkurrencen om den konservative jubilæumsbog 'En sikker borgerlig stemme' af Lars Christensen. Derudover trækkes der to vindere til at modtage lakridser fra Bagsværd Lakrids, som har vundet The Liquorice Award 2020.

Dit svar skal enten indsendes til Det Konservative Folkeparti, Christiansborg, 1240 København K eller ph@konservative.dk inden den 15. maj. Husk at skrive dine kontaktoplysninger.

Svaret på sidste krydsord var:
DÆKMANØVRE

Vi sender en bog til Leif fra Ebeltøft og lakridser til Susanne fra Hvide Sande og Sven fra Greve.

2x

1x

	opsynsmand	na-tioner	fedt	arte	ilt	emnet nedtrykte	
	fugl				damp		
	sludder				stedord		
				badeby			
				kroppe			
	råbt		gl. valuta				
			lov				
	spil				svovl		privat
					to ens		
madvaren	biord	våben					
henvendelse							
træls							
nord	visse				smerte		
	svar						
tåbe				freden			
Messis fornavn	pige						
	instru-						
rel. bog							
tove							
		romer-tal					
land							

bagsvaerdlakrids.dk

Det Konservative Folkeparti

SAMMENHOLD HAR ERSTATTET UENIGHEDER PÅ BORGEN

Kære læser

Her på bagsiden plejer jeg at fortælle lidt om livet på Christiansborg - ofte i en munter tone. Men i skrivende stund er meget lidt, som det plejer, og der er heller ikke meget at være munter over.

Europa blev i februar ramt af krig. Russiske missiler er hamret ned i ukrainske byer, hjem er blevet revet itu af skudsalver, mens flygtninge-strømme er opstået midt på det kontinent, som ellers har valgt freden og demokratiet til.

Jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg ville opleve åben krig på europæisk grund. Billederne fra Ukraine har brændt sig fast på min nethinde, ligesom de har hos mange andre danskere. Det er gruopvækkende og hjerteskrærende.

Vi mærker det også i folketingsgruppen. Den 24. februar stod vi op til en forandret verden. På tværs af ordførerskaber måtte vi aflyse vores planer og sætte alle vores kræfter ind på at sende dansk hjælp til Ukraine. Det er på den slags dage, at vi virkelig kan mærke meningen med at arbejde i politik.

På Christiansborg er stemningen skiftet. Blandt de gamle partier er uenighederne for en stund skrinlagt og erstattet af et sjældent sammenhold. Det er nok, fordi vi grundlæggende er enige. Ikke om politik. Men om demokrati og fred.

Det stod særligt klart under den ukrainske ambassadørs besøg i Folketingssalen. Det var et rørende øjeblik, som jeg sent vil glemme, da ambassadørens ord udløste stående bifald fra den propfyldte sal. Normalt klapper vi aldrig i salen, men det er i tider som denne, at undtagelser er på sin plads.

Vores politiske kampe om arbejdsmarkedsreformer, en ny sundheds-reform og tiltag mod bander har fyldt mindre den seneste tid. Det har handlet om hjælp til Ukraine, og hvordan vi beskytter vores egen frihed fremover.

Vi kommer til at vende stærkt tilbage til andre vigtige dagsordener for vores parti. Men først må vi få de vigtigste ting på plads i vores behovs-pyramide. Og her betyder vores sikkerhed alt.

Jeg tør godt tale på vegne af den samlede konservative folketingsgruppe, når jeg siger, at jeg lige nu priser mig lykkelig over, at der fortsat er flest partier her i landet, som forstår vigtigheden og nødvendigheden af, at Danmark deltager i det internationale samarbejde.

Slava Ukraini!

A circular portrait of Mette Elvén, a woman with long brown hair and glasses, smiling. She is wearing a blue top. The portrait is set against a white background and is framed by a thin yellow border.

Mette Elvén